

บันทึก

เรื่อง ขอให้พิจารณาปัญหากฎหมาย

(กรณีการจำหน่ายวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์ที่เป็นทรัพย์สินที่นำเข้ามา)

หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สร.๐๑๐๗/๑๐๕๗๓ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๙ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นว่า โรงรับจำนำต้องจดทะเบียนการค้าวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์หรือไม่ โดยมีข้อเท็จจริงว่า กรมประชาสัมพันธ์แจ้งให้ทางโรงรับจำนำไปจดทะเบียนการค้าวิทยุและโทรทัศน์ สมาคมการค้าโรงรับจำนำเห็นว่า การรับจำนำเป็นเรื่องให้กู้ยืมเงินโดยมีทรัพย์สินมาจำนำเป็นประกัน โรงรับจำนำจึงไม่ต้องจดทะเบียนการค้าวิทยุและโทรทัศน์ นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวพร้อมทั้งบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมกิจการอันเกี่ยวกับการทำหรือค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์เพื่อกิจการค้าโดยตรง บทนิยามคำว่า “ค้า” ในมาตรา ๓ แม้ว่าจะหมายความรวมถึงการเก็บไว้ การซ่อม การแลกเปลี่ยน การใช้หรือแสดงตัวอย่าง และการกระทำอื่น เพื่อกิจการค้าไว้อย่างกว้างก็ตาม แต่ก็หมายความว่า การค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ตามปกติโดยทั่วไป มิได้หมายความรวมถึงการจำหน่ายทรัพย์สินที่นำเข้ามาตามกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ ที่เป็นเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และหาได้หมายความรวมถึงการเก็บทรัพย์สินที่นำเข้าเป็นเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์เพื่อรอการไถ่จำนำตามกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำไม่ ทั้งนี้ เพราะเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ที่จำหน่ายหรือเก็บไว้นั้น มีลักษณะพิเศษ เป็นทรัพย์สินที่ใช้เป็นหลักประกันการกู้ยืมภายใต้ขอบข่ายของกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำและโรงรับจำนำถูกบังคับให้จำหน่ายหรือเก็บเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงและเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ไว้ในฐานะเป็นทรัพย์สินที่นำเข้ามาโดยห้ามมิให้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๘^๒ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ อนึ่ง โรงรับจำนำตั้งขึ้น

^๑ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ค้า” หมายความว่า รวมตลอดถึงการเก็บไว้ การซ่อม การแลกเปลี่ยน การใช้หรือแสดงตัวอย่าง และการกระทำอย่างอื่น เพื่อกิจการค้า

^๒ มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ผู้รับจำนำกระทำการ ดังต่อไปนี้

(๑) รับจำนำหรือให้ไถ่ทรัพย์สินที่นำเข้ามาในระหว่างเวลาตั้งแต่ ๑๘ นาฬิกา ถึง ๔ นาฬิกา

(๒) รับจำนำสิ่งของจากภิกษุสามเณรหรือเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปี

โดยไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะทำกิจการค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงหรือเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์
ฉะนั้น จึงเห็นว่าการจำหน่ายทรัพย์สินจำหน่ายหลุด ไล่ทรัพย์สินจำหน่ายหรือการเก็บเครื่องวิทยุกระจายเสียง
หรือเครื่องวิทยุโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำหน่ายไม่เข้าลักษณะเป็นการกระทำเพื่อกิจการ
ค้าตามบทนิยามคำว่า ค้า ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
พ.ศ. ๒๔๙๘ โรงรับจำหน่ายไม่ต้องจดทะเบียนการค้าวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์
(นายสมภพ โหตระกิตย์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๑๙

-
- (๓) รับจำหน่ายสิ่งของที่ได้เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการหรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑
(๔) นำทรัพย์สินจำหน่ายออกนอกโรงรับจำหน่าย เว้นแต่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ
โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต หรือเพื่อให้พ้นภัยอันตรายอันร้ายแรงที่ผู้รับจำหน่ายจะป้องกัน
ด้วยวิธีอื่นไม่ได้
(๕) ประกอบธุรกิจซึ่งไม่เกี่ยวกับการรับจำหน่ายหรือการขายทรัพย์สินจำหน่ายที่หลุดเป็นสิทธิแล้วใน
บริเวณโรงรับจำหน่าย